

صادرات نفت روی دور تند

بر اساس آمار بلمبرگ، صادرات نفت ایران به ۱.۶ میلیون بشکه در روز رسیده است

صفحه ۲

افشاشگری‌های جدید سناتورهای زن استرالیا درباره آزار جنسی‌شان در پارلمان، پرونده‌های رسوایی اخلاقی سال‌های اخیر مردان قدرت کانبرا را قطورتر کرد

شکارگاه پارلمان

تیتراهای امروز

فیصل بن فرحان «وزیر خارجه عربستان در سفر به تهران با رئیس‌جمهور و وزیر خارجه کشورمان دیدار کرد»

برگشت سعودی

دولت چگونه توانست تورم ماهانه بخش اجاره و مسکن کل کشور را از آذر ۱۴۰۱ تاکنون به صورت مستمر کاهش دهد

مسکن در سراشیبی قیمت

پاسخ یوتیوب به درخواست ناتو برای کاهش سلاح‌های اتمی روسیه: بروید به جهنم!

موازنه وحشت

رئیس مجلس و دبیر شورای عالی امنیت ملی در دیدار زیاد النخاله، دبیر کل جنبش جهاد اسلامی بر حمایت ایران از مقاومت فلسطین تأکید کردند

حمایت با افتخار

■ قالیباف: بزودی چهره جبهه مقاومت را قوی‌تر از گذشته خواهیم دید

یادداشت

فرش قرمز سازمان ملل برای قاتلان یک ملت

نوید مؤمن: اخیراً «بن رابرتز اسامیت» که از وی به عنوان پرافتخارترین کهنه‌سرباز استرالیایی در افغانستان یاد می‌شود، به اتهام قتل ۳ شهروند غیرنظامی افغان در دوران اشغالگری ناتو مجرم شناخته شد. علاوه بر آن، سالتکو قاضی فدرال استرالیا دریافته است دست‌کم ۲۵ نیروی ویژه کنونی یا پیشین این کشور در جریان مأموریت افغانستان در قتل ۳۹ شهروند غیرنظامی افغان دست داشته‌اند. اگرچه امر مربوط به جنایات نیروهای ناتو در افغانستان به مراتب بالاتر از موارد اعلام‌شده است اما حاشیه امنیتی که دادگاه لاهه و سازمان ملل متحد (خصوصاً کمیته حقوق بشر آن) برای این جنایتکاران ایجاد کرده‌اند، مانع رسیدگی واقعی و در نهایت اعمال مجازاتی متناسب با جرم آنها خواهد شد.

اکنون رسانه‌های غربی از محاکمه بن رابرتز اسامیت به اتهام کشتار شهروندان بی‌دفاع در طول ۲ دهه تجاوز و اشغالگری ناتو در افغانستان به مثابه نوعی خودانتقادی شجاعانه یاد کرده و حتی در گامی بالاتر، آن را نماد شفافیت‌گردش اطلاعات در اروپا و آمریکا معرفی می‌کنند. در این میان، ۲ سوال مهم وجود دارد که قطعاً محاکم قضایی استرالیایی، امریکایی و اروپایی پاسخی در قبال آنها ندارند:

۱- روند محاکمه افرادی مانند بن رابرتز اسامیت، واقعا چه سطحی از بازدارندگی را در قبال جرائم آتی اشغالگران در هر نقطه از جهان ایجاد خواهد کرد؟ اکنون یکی از بالاترین مجازات‌هایی که برای کهنه‌سرباز استرالیایی قاتل در نظر گرفته شده است، پس گرفتن برخی مدال‌ها و عناوینی است که الیزابت دوم (به عنوان ملکه مشترک انگلیس، استرالیا و کانادا) در دوران حیات خود، بابت شهادت در کشتار شهروندان بی‌دفاع کشورهای دیگر به وی اعطا کرده است. البته تاسف‌بارتر اینکه نهادهای نظامی و حتی حقوقی در استرالیا حتی اجازه اعمال این مجازات ساده را نیز نداده و بر صیانت از جایگاه اعتباری - حقوقی این کهنه‌سرباز به خاطر خدماتش در میدان اشغالگری و اقدامات تروریستی وی تأکید کرده‌اند! اکثر جنایات کهنه‌سربازان ناتو و کشورهایی که در عملیات‌های تروریستی و اشغالگرانه این مجموعه در دیگر نقاط دنیا از جمله افغانستان و شمال آفریقا مشارکت می‌کنند، افشا نشده یا حتی در صورت افشاشگری نسبت به آنها، اراده‌ای برای اثبات آنها وجود ندارد! چندی پیش، منابع رسانه‌ای انگلیس افشا کردند صدها پرونده تخلف نظامیان این کشور در افغانستان (بابت کشتار شهروندان بی‌دفاع)، عملاً بایگانی شده و به بهانه عدم شواهد کافی، مورد رسیدگی قرار نگرفته است!

ادامه در صفحه ۸

گروه بین‌الملل: سال‌های سال جزیره کانگوروا در اعماق اقیانوسیه خواسته یا ناخواسته از جریان اصلی اخبار دهکده جهانی غایب بود یا دست کم به واسطه سلطه «روپرت مرداک» بر رسانه‌های انگلیسی‌زبان، استرالیایی‌ها از مزیت این شهروند با نفوذ خود برای سانسور اخبار منفی کشورشان بهره می‌بردند. شرایط سیاسی و اجتماعی اما در دوردست‌ترین قلمرو سلطنت چارلز سوم، پادشاه تازه به تخت نشسته انگلیس به سرعت در حال تغییر است. نمود پایان ماه‌عسل سیاستمداران و از میان رفتن مصونیت رسانه‌های استرالیا را این روزها در سیل اخبار وحشتناک و گاه باورنکردنی زن‌آزاری و تجاوز به عنف می‌بینیم که از دولت و پارلمان این مستعمره دوردست انگلوساکسون‌ها به بیرون فوران می‌کند. برای دروازه‌بانان با سابقه خبر در حوزه بین‌الملل، حتی اینکه استرالیا خارج از موضوعات ورزشی، زیست‌محیطی، مهاجرتی و البته اخیراً نظامی - به لطف پیمان امنیتی و هسته‌های سه‌جانبه اوکاس میان کانبرا، واشنگتن و لندن - سوززه رسانه‌های جهانی شود، موضوعی بسیار غریب است. بویژه وقتی پای سیاستمداران چپ‌گراترین و لیبرال‌ترین‌های‌شان هم در مقایسه با همتایان اروپایی و آمریکایی خود محافظه‌کار محسوب می‌شدند. حال به عنوان نشانه‌ای آشکار از مصونیت از دست رفته رسانه‌های و فرباشی فضایی سنتی و پرده‌پوشی حاکم بر حومه کپیتال کانبرا و دیگر مقرهای دولت و پارلمان استرالیا، اخباری از این کنج جهان بر تارک رسانه‌های بین‌المللی نقش می‌بندند. از جنس عذرخواهی متوالی نخست‌وزیر راست‌گرای پیشین و چپ‌گرای فعلی نسبت به آزار جنسی زنانی در قامت نمایندگان مجلس و کارمندان عالی‌رتبه دستگاه‌های دولتی یا اعتراف تکان‌دهنده همین هفته گذشته سناتور دیوید وید که «استرالیا جای امنی برای زنان نیست».

این به معنی نوظهور بودن پدیده زن‌آزاری و تعرض جنسی به بانوان در این کشور انگلوساکسون نیست بلکه نشان‌دهنده شکسته شدن سد سانسور حکومتی در این زمینه در کشوری است که سال‌ها در تبلیغات امپراتوری رسانه‌های صهیونیستی مرداک، بهشت اقیانوسیه‌ای مهاجران بویژه برای کودکان و زنان خوانده شده است. در حقیقت این جهان خارج است که برای نخستین بار به لطف گستردگی شبکه‌های اجتماعی و از بین رفتن مرکزیت خبری کانبرا، فریادهای دادخواهی خانم‌های سناتور و

دولت‌زنان استرالیایی علیه تعرض جنسی همکاران مردشان را می‌شوند، اگر نه از مدت‌ها پیش مساله نامنی محیط‌های شغلی و رزستی شهرهای استرالیا برای جنس مونث، یک دغدغه جدی برای جامعه ۲۶.۵ میلیون نفری آن بوده است. حتی ۵ سال پیش کمیساری عالی حقوق بشر سازمان ملل متحد در ژنو یک پرونده جدی درباره موضوع اعمال انواع خشونت‌ها علیه زنان در استرالیا کشود. سازمان ملل در این مورد اعلام کرد خشونت علیه زنان در استرالیا به طرز نگران‌کننده‌ای رایج شده است و بعضاً با جوامع همان کشورهای در حال توسعه‌ای که مردشان استرالیا را قطب آمال خود تصور می‌کنند قابل قیاس است. با این سابقه است که امروز سرریز اخبار وحشتناک تجاوز به زنان در بالاترین سطوح حکومتی استرالیا حتی در رسانه‌های هندی و چینی غوغا می‌کند؛ جوامع پرجمعیت آسیایی که استرالیا یکی از هدف‌های مهاجرتی اصلی طبقات نخبه و کارگران ماهرشان محسوب می‌شوند. به گزارش بی‌بی‌سی، قتل فجیع ۵ سال پیش یک دختر دانشجوی عرب سرآغاز توجه رسانه‌های بین‌المللی به این پدیده گسترده در جزیره کانگوروا بود. به گفته خانواده «یا مسرووی» ۲۱ ساله، این زن جوان با این تصور که استرالیا امن‌تر از دیگر جاهای دیانت، برای تحصیل به اینجا آمده بود اما یک شب در راه بازگشت به خانه‌اش در ملبورن مورد تعرض قرار گرفته و به قتل رسید. انتشار قتل دختر دانشجوی عرب توسط رسانه‌های جهانی باعث یک رسوایی بزرگ شد، چرا که به موجی تصاعدی از انتشار اخبار خشونت علیه زنان در کشوری دامن زد که تا پیش از آن اخبار اینچنینی در آن با رویکرد اخف‌الغرائه محافظه‌کاران دست‌نشانده سلطنت بریتانیا سانسور می‌شد. افشاشگری‌هایی که از اواخر سال ۲۰۱۸ آغاز شد به خشم عمومی در این کشور دامن زد. این خشم بتدریج یک رویکرد سیاسی را بویژه در میان مطالبه‌گران سیاسی نمایان می‌کرد. حزب کارگر استرالیا شکل داده است. با این حال حساسیت‌هایی از این دست باعث نشده استرالیا به کشوری امن‌تر برای زنان تبدیل شود و حالا شاهد هستیم بانوانی در بالاترین سطوح قدرت شکوه می‌کنند که به طور علنی در دفاتر حکومتی مورد تجاوز، تعرض و تهدید قرار می‌گیرند. ژانویه ۲۰۱۹ آخرین داده‌های اداره آمار استرالیا حاکی از آن بود که تقریباً از هر ۳ زن استرالیایی یک نفر خشونت فیزیکی و تقریباً از هر ۵ زن یک نفر خشونت جنسی را تجربه کرده است. این نرخ برای زنان

از آنجا که فرد متجاوز به خانم هیگینس مشاور وزیر کابینه محافظه‌کار - لیبرال بود، نمایندگان مخالف بشدت رینولدز را برای استعفا زیر فشار قرار دادند. باید توجه داشت فوران خشم عمومی در مقطع فعلی به رغم عادی شدن روند رسوایی‌ها و افشاشگری‌ها در این مورد است، از جمله فیلم‌هایی که ۲ سال پیش از رابطه جنسی کارمندان مرد پارلمان با همکاران زن خود از جمله روی میز وکالت یک نماینده زن در صحن علنی منتشر شده فیلم‌هایی که توسط خود این مردان گرفته شده بود. آنها حتی روسپی‌هایی را برای انجام عمل جنسی به پارلمان آورده بودند. این چیزی فراتر از یک غائله سیاسی است و به نظر می‌رسد نشانه‌های سقوط اخلاقی جامعه‌ای باشد که تا همین اواخر تصویری بهشت‌گونه از آن به دنیا مخابره می‌شد.

پس از رسوایی مزبور بود که دولت ائتلافی محافظه‌کار - لیبرال وقت توسط جناح مخالف کارگر (چپ میانه) زیر فشار قرار گرفت تا از یک سنال و نیم پیش بررسی‌هایی موسوم به بازبینی فرهنگ محیط کار در استرالیا در رابطه با آزار یا حتی تعدی جنسی به زنانی که در دفاترهای نمایندگان پارلمان مشغول کار بودند، انجام دهد. انتشار نتایج این بررسی‌ها با واکنش‌های گسترده و خشم‌آلود جامعه روبه‌رو شد و فضا را حساس‌تر کرد. این بررسی‌ها نشان می‌داد یک‌چهارم زنانی که در دفاتر نمایندگان پارلمان استرالیا مشغول کار هستند، قربانی آزار جنسی سناتورهای، نمایندگان و کارمندان شده‌اند. همچنین ۶۳ درصد زنان مشغول به کار در این دفاتر دست‌کم یک بار تجربه کرده‌اند آزار جنسی، تلاش برای تجاوز جنسی یا اقدام به تعدی جنسی را در طول دوران کاری خود تجربه کرده‌اند.

در این گزارش با ۱۷۰۰ نفر مصاحبه شده بود و یکی از زنان مورد مصاحبه گفته بود: «سیاستمداران مرد به چیزی جز امور جنسی و اظهار نظر درباره ظاهر شما فکر نمی‌کنند، چون فرهنگ به آنها چنین اجازه‌ای می‌دهد».

پاییز پارسال انتشار نتایج این بررسی تکان‌دهنده، «اسکات موریسون» نخست‌وزیر محافظه‌کار وقت استرالیا را مجبور به اعترافی تلخ کرد. وی گفت حق هر زن استرالیایی است که در محیط کارش امنیت داشته باشد و به خاطر وقوع چنین اتفاقاتی عذرخواهی می‌کند. وی همچنین مورد اشاره سناتور تورپ قرار داد جنسی قرار گفت از روی می‌کرد انتشار این آمار و ارقام مایه حس محکوم شد.

غافلگیری و بهت‌زدگی‌اش می‌شد ولی همه اینها گویای این موضوع است که موارد مشابه آنقدر فراگیر است که او اصلاً تعجب نکرده است. آن زمان «شایما خلیل» خبرنگار بی‌بی‌سی در سیدنی در گزارشی اعلام کرده بود: «به یاد دارم با «سارا هنسن» از سناتورهای جوان و بنام پارلمان از حزب سبز صحبت می‌کردم. او گفت گاه صبح‌هایی از خواب بیدار می‌شوم و دلم نمی‌خواهد سر کار بروم، زیرا از رفتن به آنجا بسیار هراس دارم، زیرا با همکاران زن خود از جمله روی میز وکالت یک نماینده زن در صحن علنی منتشر شده فیلم‌هایی که توسط خود این مردان گرفته شده بود. آنها حتی روسپی‌هایی را برای انجام عمل جنسی به پارلمان آورده بودند. این چیزی فراتر از یک غائله سیاسی است و به نظر می‌رسد نشانه‌های سقوط اخلاقی جامعه‌ای باشد که تا همین اواخر تصویری بهشت‌گونه از آن به دنیا مخابره می‌شد.

پس از رسوایی مزبور بود که دولت ائتلافی محافظه‌کار - لیبرال وقت توسط جناح مخالف کارگر (چپ میانه) زیر فشار قرار گرفت تا از یک سنال و نیم پیش بررسی‌هایی موسوم به بازبینی فرهنگ محیط کار در استرالیا در رابطه با آزار یا حتی تعدی جنسی به زنانی که در دفاترهای نمایندگان پارلمان مشغول کار بودند، انجام دهد. انتشار نتایج این بررسی‌ها با واکنش‌های گسترده و خشم‌آلود جامعه روبه‌رو شد و فضا را حساس‌تر کرد. این بررسی‌ها نشان می‌داد یک‌چهارم زنانی که در دفاتر نمایندگان پارلمان استرالیا مشغول کار هستند، قربانی آزار جنسی سناتورهای، نمایندگان و کارمندان شده‌اند. همچنین ۶۳ درصد زنان مشغول به کار در این دفاتر دست‌کم یک بار تجربه کرده‌اند آزار جنسی، تلاش برای تجاوز جنسی یا اقدام به تعدی جنسی را در طول دوران کاری خود تجربه کرده‌اند.

در این گزارش با ۱۷۰۰ نفر مصاحبه شده بود و یکی از زنان مورد مصاحبه گفته بود: «سیاستمداران مرد به چیزی جز امور جنسی و اظهار نظر درباره ظاهر شما فکر نمی‌کنند، چون فرهنگ به آنها چنین اجازه‌ای می‌دهد».

پاییز پارسال انتشار نتایج این بررسی تکان‌دهنده، «اسکات موریسون» نخست‌وزیر محافظه‌کار وقت استرالیا را مجبور به اعترافی تلخ کرد. وی گفت حق هر زن استرالیایی است که در محیط کارش امنیت داشته باشد و به خاطر وقوع چنین اتفاقاتی عذرخواهی می‌کند. وی همچنین مورد اشاره سناتور تورپ قرار داد جنسی قرار گرفته است!

در شبکه‌های اجتماعی